ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙΓΡΑΥ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΚΕΙΝΟ τὸν καιρό, ἐγὼ κι' ὁ Βαλαντὸρ βρισκόμαστε σὲ μιὰ παοθένα ζούγκλα, κοντὰ στὰ Ἰμαλάϊα. Εἴχαμε ἕνα πολὺ παράξενο ἐπάγγελμα: εἴμαστε κυνηγοὶ τῶν ὀρχεοειδῶν, τῶν πιὸ σπάνιων καὶ τῶν πιὸ ἀκριβῶν λουλουδιῶν τοῦ κόσμου! Θὰ σᾶς φαίνεται δέβαια περίεργο ποὺ εἶπα ὅτι εἰμαστε «κυνηγοί». Ὑπάρχουν ὅμως κυνηγοὶ ὀρχεοειδῶν, ὅπως ὑπάρχουν καὶ κυνηγοὶ φειδιῶν ἢ ἀγρίων θηρίων κι' ὁμολογῶ ὅτι ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπικίνδυνες δουλειές, ἡ πιὸ δύσκολη εἶνε ἡ πρώτη. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα, γιὰ νὰ σᾶς πείσω.

Τὰ πιὸ ὥμορφα καὶ τὰ πιὸ σπάνια ὀρχεοειδῆ εἶνε δηλητηριώδη καὶ βρίσκονται στὰ βάθη τῆς ζούγκλας καὶ σὲ βαλτώδη μέρη, ὅπου βασιλεύει ὁ κίτρινος πυρετός. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ τὸν κίνδυνο, εἶνε καὶ οἱ κροκόδειλοι, τὰ φείδια κι' ἡ δηλητηριώδεις μυῖγες. Τέτοιες ζοῦγκλες εἶνε πιὸ τρομερὲς καὶ πιὸ ἀπαίσιες ἀπὸ τὴν πιὸ φριχτὴ κόλασι. Σὲ κάθε βῆμα βρίσκεσαι μπροστὰ στὸ θάνατο. Μὰ καμμιὰ φορὰ ἀξίζει νὰ ριψοκινδυνεύη κανεὶς τὴ ζωή του γιὰ ἕνα σπάνιο ἢ πρωτοφανὲς ἐξωτικὸ λουλοῦδι.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ὀρχεοειδῆ ποὺ βρίσκονται κοντὰ σεα 'Ιμαλάϊα, μέσα στὴν ἀπάτητη κι' ἀνεξερεύνητη ζούγκλα, εἶνε ἕνα καινούργιο εἶδος ποὺ μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῆ στὶς σέρρες, κι' ὅπως καταλαβαίνετε, ἀξίζει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Ἕνας ἀνθοπώλης τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Τζὼν Πέρκινς, ὁ «βασιλεὺς τῶν ἀνθοπωλῶν» τοῦ Νέου Κόσμου, μᾶς εἶχε δώσει σωστὲς 200 χιλιάδες δολλάρια γιὰ εἴκοσι βολβοὺς καινούργιων ὀρχεοειδῶν. Αὐτὸς βέβαια ἀπὸ τὴν καλλιέργεια θὰ κέρδιζε τὰ πενταπλάσια, μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτεση, ἡ μεγαλείτερη τιμὴ ποὺ εἴχαμε βρῆ.

Μιὰ τέτοια συλλογὴ ὀρχεοειδῶν, ἦταν μοναδικὴ στὸν κόσμο. Εἶχαν θυσιασθῆ πολλὲς ἀνθρώπινες ζωὲς γι' αὐτὴν κι' εἶχαν περάσει ἀρκετὰ χρόνια ὥσπου νὰ συγκεντρωθῆ ὁλόκληρη.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Βαλαντὸρ κι' ἐγὼ πήραμε τὴν ἀπόφασι νὰ γίνουμε κυνηγοὶ ὀρχεοειδῶν, ἀρχίσαμε τὶς ἐξερευνήσεις μας ἀπὸ τοὺς περίφημους γιὰ τὴ θανάσιμη ἀτμόσφαιρά τους βάλτους τοῦ Μανγκαλόρ, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὶς πηγὲς τοῦ Γάγγη. Ἐκεῖ κάτω εἶνε ἡ πατρίδα τῆς χολέρας, τῆς λέπρας καὶ τοῦ κίτρινου πυρετοῦ. Μπορεῖ νὰ περπατᾶς μέρες ὁλόκληρες, δίχως νὰ συναντήσης ψυχὴ ζωντανή...

Μιὰ μέρα, εἴμαστε ἀφοσιωμένοι στὴ δουλειά μας, ὅταν ἔξαφνα ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀποστολῆς μας ἔβγαλε μιὰ παράξενη κραυγή, ἕνα πένθιμο οὐρλιασμα καὶ σωριάστηκε καταγῆς, σπαράζοντας ἀπὸ κάποιο ἐαφνικὸ πόνο. Σὲ λίγο, δίχως νὰ τὸ περιμένη κανείς, ξεψύχησε ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη καὶ κεραυνοβόλο ἀρρώστεια. Οἱ Ἰνδοὶ βαστάζοι τοῦ καραβανιοῦ μας, ὅταν εἶδαν τὸ μελανιασμένο πτῶμα τοῦ ὁδηγοῦ τους, ἄρχισαν νὰ τρέμουν σύγκορμοι καὶ μόλις βράδυασε, μᾶς παράτησαν κρυφὰ καὶ γύρισαν πίσω στὸ χωριό τους.

Μπορεῖτε τώρα νὰ φαντασθῆτε τὴ ζωὴ ποὺ κάναμε, ὁλομόναχοι, τὶς ἀκόλουθες τρεῖς μέρες: Τρώγαμε φροῦτα καὶ πίναμε, ἀπὸ ἀνάγκη, τὸ σάπιο καὶ λασπωμένο νερὸ τοῦ βάλτου.

Τὸ βράδυ ὅμως τῆς τρίτης μέρας, ὅπως εἴμαστε πεινασμένοι κι' ἕτοιμοι νὰ πέσουμε μέσα στὸν ἀπέραντο βάλτο γιὰ νὰ δώσουμε πειὰ ἕνα τέλος στὸ μαρτύριό μας, ἀκούσαμε ἀξαφνα βήματα κοντά μας! Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος! Ἕνας λευκός!...

Ἦταν ἕνας παράξενος γέρος μὲ μακρυὰ ἄσπρα μαλλιὰ κι' ἕνα κουτὶ βοτανολόγου κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὦμο. Μὰ τί διάβολο ἔκανε λοιπὸν μέσα σ' ἐκεῖνες τὶς ἄγριες καὶ θανάσιμες ἐρημιές; Μήπως ἦταν κανένας τρελλός; Πῶς τὸν ἔλεγαν, ἄραγε;

Αὐτὸ δὲν ἀργήσαμε νὰ τὸ μάθουμε. Ὁ γέρος μὲ τ' ἄσπρα μαλλιὰ ἦρθε κοντά μας χαμογελῶντας, μᾶς ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα καὶ μᾶς εἶπε τ' ὄνομά του. Τί ἔκπληξις! Βρισκόμαστε μπροστὰ στὸν περίφημο δόκτορα Φόρμπαχ, ὑποψήφιο τοῦ βραβείου Νόμπελ!

Ὁ Βαλαντὸρ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψη. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν εἶχε περάσει γιὰ τρελλό. Μὰ ἐγὼ τὸν ἤξερα. Εἶχα δῆ πολλὲς φορὲς τὴν φωτογραφία του στὶς ἐφημερίδες κι' εἴχαμε ἐνθουσιαστῆ ἀπὸ τὶς συναρπαστικὲς ἐξερευνήσεις του στὶς ἐξωτικὲς χῶρες. Μόνο ποὺ νόμιζα ὅτι δὲν ζοῦσε πειά, γιατὶ ἦταν καιρὸς τώρα ποὺ δὲν ἄκουγα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τ' ὄνομά του. Μάλιστα δὲν βάσταξα καὶ τῶπα:

—Ναί, ἔχετε δίκηο, μοῦ ἀπάντησε. Δέκα χρόνια τώρα, εἶμαι σὰν νεκρὸς γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Ζῶ ἐδῶ πέρα, σὰν ἐρημίτης, ἀνάμεσα στὰ ὀρχεοειδῆ μου... Ἐλᾶτε, πᾶμε στὸ σπίτι μου... Εἶνε ἐδῶ κοντά...

Στὸ ξύλινο σπίτι τοῦ δόκτορος Φόρμπαχ κάναμε μιὰ εὐχάριστη γνωριμία. Γίναμε φίλοι μὲ τὸν Ντεκάν, τὸν Ἰνδο βοηθό του καὶ ὑπηρέτη του, ἕναν περίφημο κυνηγὸ ὀρχεοειδῶν σ' ἐκείνη τὴν ἀπέραντη περιοχὴ κοντὰ στὰ Ἰμαλάϊα.

Ὁ Ντεκὰν εἶχε ἕνα ξύλινο πόδι. Ὁ ἴδιος ὁ σοφὸς Φόρμπαχ τοῦ τὸ εἶχε κόψει, γιατὶ εἶχε τουπηθῆ ἀπὸ ἕνα φαρμακερὸ ἀγκάθι. Ὁ Ντεκὰν ὅμως ἔλεγε ὅτι εἶχε δηλητηριασθῆ ἀπὸ ἕνα λουλοῦδι, ἕνα ἄγνωστο λουλοῦδι ποὺ εἶχε ἀγγίξει τὸ πόδι του...

Κατόπιν, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ δόκτωρ Φόρμπαχ, μᾶς εἶπε πῶς εἶχε γίνει κι' αὐτὸς κυνηγὸς ὀρχεοειδῶν ἀπὸ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια καὶ πῶς εἶχε μιὰ συλλογὴ ἀπὸ δώδεκα βολβούς, τοὺς πιὸ σπάνιους καὶ τοὺς πιὸ ἀκριβοὺς τοῦ κόσμου.

—Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ πραγματοποιήσω ἀκόμα τ' ὄνειρο μου... ἐπρόσθεσε. Φαίνεται πῶς σᾶς ἔστειλε ἡ καλή μου μοῖρα γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ ὀρχεοειδὲς ποὺ ἀναζητῶ τόσα χρονια. Τὸ λένε «Ἄνθος τοῦ Ραγιᾶ», κι' εἶνε τὸ πιὸ ὥμορφο καὶ τὸ πιὸ σπάνιο ἀπ' ὅλα. Μὰ εἶνε καὶ τὸ πιὸ φαρμακερό! Αὐτὸ τὸ φυτὸ εἶνε δηλητηριῶδες ὅταν ἀνθίσει: Λένε μάλιστα ὅτι φτάνει μόνο τὸ ἄρωμά του γιὰ νὰ σκοτώση ἕναν ἄνθρωπο. Οἱ παληοὶ μαγαραγιάδες τὸ ἔλεγαν «Τὸ λουλοῦδι ποὺ σκοτώνει» καὶ τὸ ἔστελναν στὶς εὐνοούμενές τους, ποὺ δὲν τὶς ἀγαποῦσαν πειά... Ἕνα τέτοιο λουλοῦδι, λέει ὁ Ντεκάν, ἔγινε αἰτία νὰ χάση τὸ πόδι του. Ἀναφέρει μάλιστα πῶς ὅταν βρίσκεται κοντὰ σ' ἕνα «Ἄνθος τοῦ Ραγιᾶ», νοιώθει ἕνα παράξενο μούδιασμα στὸ πόδι του. Εἶνε λέει τὸ παληὸ δηλητήριο ποὺ ξυπνάει μὲ τὴ μυρωδιά... Θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσετε;

Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα ὑπέροχο λουλοῦδι...

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια μᾶς εἶχε ἐνθουσιάσει. Εἴχαμε ξεχάσει πειὰ τὸ θάνατο καὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες ψάχναμε ἐκεῖ τριγύρω, γιὰ νὰ βροῦμε τὸ «Λουλοῦδι ποὺ σκοτώνει». Μὰ δὲν βρήκαμε τίποτα, ἂν καὶ μιὰ φορὰ ὁ Ντεκὰν μᾶς εἶπε ὅτι πονοῦσε τὸ πόδι του κι' ὅτι κάπου ἐκεῖ πέρα θὰ ἦταν ἕνα «Ἄνθος τοῦ Ραγιᾶ».

Ἕνα βράδυ, ὡστόσο, ὅταν γυρίσαμε στὸ σπίτι τοῦ δόκτορος, εἶδα τὸν Βαλαντὸρ νὰ σωριάζεται κατάχλωμος πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ νὰ σφίγγη τὸ ἀριστερὸ χέρι του, μὲ μιὰ ἔκφρασι πόνου. Ὁ δόκτωρ Φόρμπαχ κι' ὁ Ντεκὰν ἔσκυψαν ἀπὸ πάνω του ἀνήσυχοι κι' εἶδαν ὅτι ἦταν μελανὸ καὶ πρισμένο.

—Γρήγορα, γρήγορα! μοῦ φώναξε ὁ δόκτωρ. Φέρτε μου ἀμέσως τὰ χειρουργικά μου ἐργαλεῖα... Ὁ Βαλαντὸρ κινδυνεύει.

Ὥρμησα σὰν τρελλὸς μέσα στὴν κάμαρα, μὰ ὅταν γύρισα, εἶδα πάνω στὸ τραπέζι τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Βαλαντόρ, κομμένο! Τοῦ τὸ εἶχε κόψει ὁ Ντεκὰν μὲ τὸ μαχαῖρι του...

—Σώθηκε!... μοῦ ἐξήγησε ὁ δόκτωρ Φόρμπαχ. Σᾶς εἶχα πῆ νὰ μὴ βγάζετε ἀπὸ τὰ χέρια σας τὰ λαστιχένια γάντια. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι δηλητηριάσθηκε ἀγγίζοντας τὸ «Λουλοῦδι ποὺ σκοτώνει»... Τὰ συμπτώματα εἶνε τὰ ἴδια... Μὰ εὐτυχῶς, ὁ Βαλαντὸρ τὴ γλύτωσε φτηνά...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ὁ Βαλαντὸρ ἦταν τελείως καλὰ καὶ μποροῦσε ν' ἀρχίση πάλι τὶς ἐξερευνήσεις του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν Κυριακή. Μόλις εἴχαμε σηκωθῆ, ὅταν εἴδαμε ἀξαφνα τὸν Ντεκὰν νὰ παρουσιάζεται κατάχλωμος.

—Μήπως εἴδατε τὸν Σαχίμπ; μᾶς ρώτησε. Δὲν γύρισε ἀκόμα... Γιατί, ξέρετε; Κάθε νύχτα φεύγει κρυφὰ καὶ πηγαίνει ἐκεῖ κάτω ποὺ εἶνε τὸ «Λουλοῦδι ποὺ σκοτώνει»... Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε γαζύ μου! Πολὺ φοβᾶμαι ὅτι θὰ τοῦ συνέβη τίποτα! ..

Σαστισμένοι, πεταχτήκαμε ἀπὸ τὸ «σπίτι» καὶ σὲ λίγο φτάσαμε σὲ μιὰ πυκνὴ λόχμη τῆς ζούγκλας. Ὁ δόκτωρ Φόρμπαχ ἦταν πεσμένος στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου. Χαμογελοῦσε μακάρια καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα ὑπέροχο λουλοῦδι, ἕνα πορφυρὸ ὀρχεοειδὲς μὲ χρυσὲς βοῦλες: τὸ «Ἄνθος τοῦ Ραγιᾶ»!...

Ἔτσι βρέθηκε αὐτὸ τὸ ὀπάνιο λουλοῦδι ἐκεῖ κάτω στὰ Ἰμαλάϊα. Σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς καλλιέργειες κι' ἐπιλογὲς δὲν εἶνε πειὰ φαρμακερό, μὰ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε τὸ πιὸ σπάνιο ἀπ' ὅλα. Ἕνα μονάχα τέτοιο ὀρχεοειδὲς στοιχίζει στὰ ἀνθοπωλεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης ἑκατὸ δολλάρια!...